

**Σας γράφομεν ἐκ περισσοῦ
περὶ χοροῦ τοῦ Παρνασσοῦ.**

Ἀκριβῶς περὶ ἑννάτην τῆς ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου,
ἐνῶ ἔπιπτε ὄμβρα ἢ βροχὴ ἐξ οὐρανῶν,
πλήθος χορευτῶν συνῆλθε κί' ὁ καθείς μὲ τῆ σειρά του
εἰσεχώρ' εἰς τὰς αἰθούσας κί' ἐπληροῦτο τὸ κενόν.
Οὕτω περὶ τὴν δεκάτην ὁ χορὸς εὐθὺς ἀρχίζει
κί' ἡ τοῦ Καίσαρη ὀρχήστρα μετὰ τέχνης παιανίζει.

Τι φορέματα ὠραία ἐκ χρωμάτων διαφόρων,
τὶ διάφοραις ταντέλαις, τὶ λουλούδια τεχνικά,
τὶ κατάμαυραις βελάδαις δανεικαῖς καὶ κατὰ κόρον,
τὶ ἀστεία, τὶ γελοῖα καὶ τὶ βλέμματα γλυκά!
Μὲ δὴ λόγια κί' ἐν συνόλω ἀπὸ ἑμορφιά καὶ νεῖατα
ἦσαν ὅλα τὰ σαλόνια τῆ βραδύα αὐτῆ γεμάτα.

Μιὰ μὲ τῆς μυσοσιτίδες μεσ' ὅτ' ἀχιόνια ἀνθισμέναις,
ποῦ ἐφώτιζαν τὴ σάλα τὰ χρυσᾶ τῆς τὰ μαλλιά,
κί' ἄλλη μιὰ μὲ πεταλοῦδαις φτερωταῖς καὶ πλουμι-
δοῦντροπαλὰ πετοῦσαν ἔτισεμνή τῆς ἀγκαλιά, [σμέναις,
ἔκαναν κί' ἡ δὴ σὺγχρόνως τὸ καλλίτερο ζευγάρι
κί' ἦσαν πρώταις καὶ ἐστὸ γοῦστο κί' ἦσαν πρώταις καὶ στήθαρι.

Μεταξὺ τῶν γλυκυσμάτων ὑπερέβαιναν ὅτ' ἡ γλύκα
δὴ κατὰμαυρα ματάκια μὲσ' ὅτ' ὀτρίαντα φυλλί,
κί' ἀπ' τὰ παγωτὰ πρὸ κρύα, πλὴν μὲ τὸ παρδον, εὐρήκα
μιὰ κυρία ποῦ μᾶς κάνει τὴ σεμνή καὶ ἄτροπαλή.
Κάτι μάτια ζαχαρένια ποῦ καὶ ποῦ μελαγχολοῦσαν,
ἀλλὰ τὴ μελαγχολία καὶ ὅτ' ἄλλους ἐκολλοῦσαν.

Μερικοὶ μεσίται πρώτης μεταξὺ τῶν τῶν ἄλλων
ἤθελαν κί' αὐτοὶ νὰ παίζον ὄλο μὲσα ὅτ' ὀχορὸ,
καὶ δι' ἀγενῶν σημείων ὡς καὶ βλακωδῶν σκανδάλων
ἔκαναν κί' αὐτοὶ μωραῖς κατ' ἀρχὰς ἕνα σωρὸ.
Καὶ κοντὰ ὅτ' ἡ φασαρία καὶ κοντὰ ὅτ' ἄτ' ἄλλα
μιὰ ἡψηλόλιγνη νεραῖδα ἐξαπλώθηκε ὅτ' ἡ σάλα.

Τέλος περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν καὶ κάτι
ἔπασαν ὅλοι μὲ τὰ μούτρα ὅτ' ὄραία φαγητά,
καὶ μὲ ὄρεξι μεγάλη καὶ μὲ γουρλωμένο μάτι
ἐρριχθῆκαν ὅτ' ἡ σαμπάνια καὶ εἰς ὅλα τὰ ποτά.
Γέλοια, γλέντι καὶ προπόσεις ὅτ' ἡ τραπέζια ἐξηπλοῦντο
καὶ ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλην ἡ μποτίλιας ἐκενοῦντο.

Οὕτως εἶχε, κύριοί μου, ἡ κατάστασις ἐκείνη
κί' ἔφυγαν ἐνθουσιῶντες οἱ ποικίλοι χορευταί,
κί' ὅλοι ἠῦχοντο συγχρόνως, ἂν τοιοῦτος ξαναγίνῃ,
νᾶναι πρὸ πολλοῖς ἡ ντᾶμαίς, δηλαδὴ πρὸ ἀρκεταί.
Ταῦτα εἶχα νὰ σᾶς εἶπω, καὶ ἂν θέλετε καὶ ἄλλα,
θὰ τὰ πῶ ὅταν βρεθοῦμε σὲ καμμία ἄλλη σάλα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μὲσα ὅτ' ἡ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῖδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

**Καὶ ἀγωνιστοῦ τινὸς
θάνατος ἐλεεινός.**

Ἀπάνω σὲ παληόσκामνα μιὰ κάσσα στηριγμένη
εἶχ' ἕνα γέροντα νεκρὸ μὲ ῥοῦχα λερωμένα,
ἀπ' τὴ μεγάλη γενεὰ αὐτῆ τῆ δοξασμένη,
ποῦ τόσο ἀγωνίστηκε εἰς τὸ Εἰκοσιένια.
Κανείς δὲν τὸν ἐγνώριζε, κανείς δὲν τὸν ἔτιμοῦσε,
καὶ ὅμως μιὰ φορὰ κί' αὐτὸς μὲ δόξα ἔπολεμοῦσε.

Ἐστὴ δεξιά του τὴ μεριὰ ὀλιγοστὸ λιβάνι
σὲ κεραμίδι ἔκαιγε μὲ τόση εὐωδία,
κί' ἀριστερὰ ἕνα πανί, ὀποιος περνεῖ νὰ βάνῃ
λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ γενῆ τοῦ γέροντος ἡ κηδεῖα.
Κανένας δὲν τὸν ἔκλαιγε, μόνον ἕνα κλητῆρα
εἶδαν νὰ στέκη ὀρθίος εἰς τῆς αὐλῆς τῆ θύρα.

Αὐτὸς ποῦ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Πατρίδα μόνον
κί' ἐπέρασε μὲ τὸ σπαθὶ τῆς νεότητος του τὰ χρόνια,
ἔλαβε ὡς ἀντάλλαγμα τῶν τῶν τῶν ἀγῶνων
τὴ φτώχεια καὶ τὴν φοβερὴ τοῦ κόσμου καταφρόνια.
Καὶ ζωντανὸς ἔδοκίμασε ἀπ' ὄλους μας τὴ χλεύη,
καὶ μὲσ' ὅτ' ἡ κάσσα του νεκρὸς ἀκόμα ζητιανεύει.

**Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Καπνοπωλεῖον ἦνοιξε καινούριο ἡ Νεμέα
κοντὰ ὅτ' ἡ Λέκα τὴ γνωστὴ καὶ φημισμένη βρόσι,
καὶ ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, ἔχει καπνὰ ὠραία,
γιὰ τοῦτο πρέπει ὁ καθείς αὐτῆ νὰ προτιμήσῃ.

Ἡ ΚΛΕΙΩ εἰς τὴν Λειψίαν τελευταῖον ἐξεβόθη
καὶ ἡ φήμη τῆς ὅτ' ἄλλους κί' ἄλλους ἐξηπλώθη.

Ἄντικρυ ὅτ' ἡ βασιλικὸν Φωτογραφεῖον
καὶ εἰς τοῦ Θενοποῦλου τοῦ Παντοπωλεῖον
Ἄη—Γεργιγίκα κρασιὰ θὰ βρῆτε
μαύρα, ὠραία καὶ γλυκά,
κί' ἂν θέτε νὰ προμηθευθῆτε,
ἑπτὰ δεκάραις ἢ ὀκτᾶ.

Περιοδικὸ καινούριο θὰ νὰ ἐκδοθῆ καὶ πάλι,
μὲ ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ τίτλον εἰς τοὺς δρόμους θὰ προβάλλῃ.

Ἐστὴν ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς, ὅτ' ἡ Δοῦμη δὲ τλησίον
ἀνοίξε, ὡς ἐμάθομεν, καινούριο καφφενεῖον.
Καφφές ἐξαισίος, πρὸς δὲ ὄπηρεσία πρώτης,
καὶ τὸ μπόλες καὶ ἔκτακτος παντοῦ καθαριότης.
Τσαγκάρης, Κουρκουνάκης τε οἱ δὴ τὸ διευθύνουν,
κί' οἱ Πειραιῶταις τρέχουνε καὶ τὸν καφφέ τους πίνουν.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀχαρνῶν, ὅτ' ἡ ἀγορὰν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓῆ ΜΑΓΝΗΣΑΔῆ λαμπρὸν Καφεπωλεῖον
συγχρόνως κί' καφὲ πολὺ φιλοκομμένον,
ὅτ' εἶδος τοῦ ἐξαιρετοῦ κί' εἰς ὄλους φημισμένον.

Καφφενὲ τῶν Ἐδ Φρονούντων — νόκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρζα — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαδοῦρζα.